

LA
SAGRADA
FAMILIA

JESÚS
BAJÓ
CON
ELLOS
A
NAZARET

Mt 2,13-23

AÑO DE LA FE ARCIPRESTAZGO PALMA-4

PARRÒQUIA SANT ANTONI ABAT
SON FERRIOL

30 de Diciembre de 2012

AÑO DE LA FE 2012
2013

Lectura del libro del Eclesiástico (3, 3-7. 14-17ª)

Dios hace al padre más respetable que a los hijos y afirma la autoridad de la madre sobre la prole. El que honra a su padre expía sus pecados, el que respeta a su madre acumula tesoros; el que honra a su padre se alegrará de sus hijos y cuando rece, será escuchado; el que respeta a su padre tendrá larga vida, al que honra a su madre el Señor le escucha. Hijo mío, sé constante en honrar a su padre, no lo abandones, mientras vivas; aunque flaquee su mente, ten indulgencia, no lo abochornes, mientras vivas. La limosna del padre no se olvidará, será tenida en cuenta para pagar tus pecados; el día del peligro se acordará de ti y deshará tus pecados como el calor la escarcha.

Salmo 127

**¡Dichoso el que teme al Señor,
sigue sus caminos!**

¡Dichoso el que teme al Señor,
y sigue sus caminos!

Comerás del fruto de tu trabajo,
serás dichoso, te irá bien.

**¡Dichoso el que teme al Señor,
sigue sus caminos!**

Tu mujer, como parra fecunda,
en medio de tu casa;

tus hijos como renuevos de olivo,
alrededor de tu mesa.

**¡Dichoso el que teme al Señor,
sigue sus caminos!**

Esta es la bendición del hombre
que teme al Señor.

Que el Señor te bendiga desde Sión,
que veas la prosperidad de Jerusalén,
todos los días de tu vida.

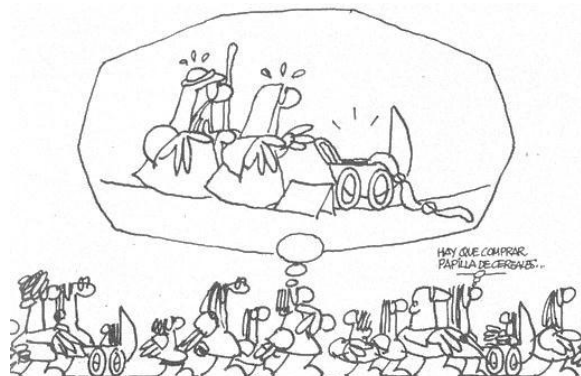
**¡Dichoso el que teme al Señor,
sigue sus caminos!**

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (3, 12-21)

Hermanos: Como pueblo elegido de Dios, pueblo sacro y amado, sea vuestro uniforme: la misericordia entrañable, la bondad, la humildad, la dulzura, la comprensión. Sobrellevaos mutuamente y perdonaos, cuando alguno tenga quejas contra otro. El Señor os ha perdonado: haced vosotros lo mismo. Y por encima de todo esto, el amor, que es el ceñidor de la unidad consumada. Que la paz de Cristo actúe de árbitro en vuestro corazón: a ella habéis sido convocados, en un solo cuerpo. Y celebrad la Acción de Gracias: la Palabra de Cristo habite entre vosotros en toda su riqueza; enseñaos unos a otros con toda sabiduría; exhortaos mutuamente. Cantad a Dios, dadle gracias de corazón, con salmos, himnos y cánticos inspirados, y todo lo que de palabra o de obra realicéis, sea todo en nombre de Jesús, ofreciendo la Acción de Gracias a Dios Padre por medio de él.

Mujeres, vivid bajo la autoridad de vuestros maridos, como

conviene en el Señor. Maridos, amad a vuestras mujeres, y no seáis ásperos con ellas. Hijos, obedeced a vuestros padres en todo, que eso le gusta al Señor. Padres, no exasperéis a vuestros hijos, no sea que pierdan los ánimos.

Lectura del santo Evangelio según San Lucas (2, 41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por las fiestas de Pascua. Cuando Jesús cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre, y cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Éstos, creyendo que estaba en la caravana, hicieron una jornada y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén en su busca. A los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas: todos los que le oían, quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: -Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Mira que tu padre y yo te buscábamos angustiados. Él les contestó: - ¿Por qué me buscabais? ¿No sabíais que yo debía estar en la casa de mi Padre? Pero ellos no comprendieron lo que quería decir. El bajó con ellos a Nazaret y siguió bajo su autoridad. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y los hombres.

Meditemos la PALABRA

La familia. Todo el mundo tira de ella para sus propios intereses. Los políticos de izquierda, los de derecha, el movimiento feminista, las Iglesias, las asociaciones de diversos signos. Muchas cosas deben estar en juego en torno a la familia. Sospechamos que muchas fuerzas ponen, en defensa de sus intereses, a la institución familiar por encima de las personas.

La experiencia de ser padres y ser hijos, condición de la que no nos escapamos nadie, es hoy un verdadero laberinto de intereses, de conflictos, de tensiones, de rebeliones y rupturas. La familia no es para la gran mayoría de nuestra generación ese ámbito de paz y relajamiento que todos necesitamos.

La comunidad cristiana, en el clima de la Navidad, trae hoy sobre el tapete de nuestra celebración el hecho de la familia.

Jesús la tuvo. Y se comportó en ella poniendo otros intereses más altos, "estar en la casa de mi Padre", sobre los de la propia familia. Y esto lo hizo Jesús a pesar de provocar la angustia de la ruptura, de la búsqueda del hijo perdido. No detuvo a Jesús ni siquiera la consideración de esperar a que sus padres

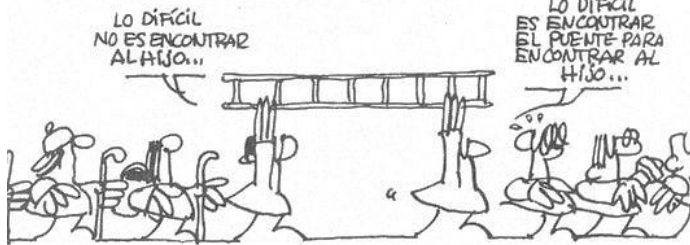

entendieran lo que él iba a hacer. Jesús, con respeto y con firmeza, se decide a crecer, a madurar, a tomar sus propias decisiones, aunque para ello tenga que transgredir el código del comportamiento familiar.

Si confrontamos nuestra experiencia familiar con la del evangelio, todos nos daremos cuenta de que tenemos que emprender un cambio: la familia del proyecto cristiano no se parece en nada a los modelos de familia que hemos construido e impuesto.

Familias en las que repetimos el sistema degenerado de la sociedad en que vivimos. En ella se viven relaciones de poder-sumisión, autoridad-obediencia, orden-premio, desorden contra lo establecido-castigo. Los que tienen el dinero, los años, la capacidad generadora, la experiencia, se imponen sobre los débiles y mandan. No se tienen en cuenta

los criterios, los valores, los intereses, inquietudes y necesidades vitales de los otros miembros que no tienen el poder familiar. Uno, o a lo sumo dos, determinan todo y luchan con todos los medios para conservar el rango y la preponderancia.

Esto, que está presente más o menos en

tantas de nuestras familias, no tiene nada que ver con lo cristiano. La familia que formen los discípulos de Jesús debe inspirarse en un solo criterio: **SER COMUNIDAD DE AMOR**. Pero no una comunidad de amor rara y sospechosa: en la que el sentimiento que se tiene no se sabe si es amor verdadero o narcisismo; donde no se puede discernir si es desinterés o imposición del propio modelo; donde es difícil distinguir si es amor o tirón del instinto animal hacia las propias crías.

El amor en la familia de los creyentes debe ser: amor cristiano y, en consecuencia, amor **FRATERNAL** entre todos los miembros.

¿Por qué no escuchamos pensando en nuestras relaciones familiares este pasaje del evangelio?: "Vosotros, en cambio, no os dejéis llamar "Señor mío", pues vuestro maestro es uno solo y vosotros todos sois hermanos. Y no os llaméis "Padre" unos a otros... pues vuestro Padre es uno solo... El más grande vosotros será vuestro servidor. A quien se encumbren lo abajarán y a quien se abaja, lo encumbrarán" (Mt 23, 8.12).

La familia, como iglesia cristiana en pequeño y como célula de la sociedad humana, es un encuentro de personas y, por lo tanto, de iguales. En la familia también la dinámica del amor consiste en estimar a los demás más que a sí mismo y en destacar ante los otros por un servicio más humilde, intenso y desinteresado.

Si somos valientes deberíamos sacar consecuencias: ¿somos los padres hermanos de los hijos? ¿Somos los hijos hermanos de nuestros padres? ¿Nos promocionamos unos a otros para llegar a un encuentro de relación fraternal e igualitaria, en la que el que más pone no busca otra compensación que el servicio prestado y el amor entregado a quienes quiere?

Aún quisiera que escucháramos otro texto: "Por la adhesión al Mesías... ya no hay más judío ni griego, esclavo ni libre, varón y hembra, pues vosotros hacéis todos uno" (Gal 3, 26-28).

Y añadamos: ni padres, ni hijos. Todos somos hermanos de la misma familia de los hombres, para ayudarnos mutuamente a ser personas, como indica el proyecto de Jesucristo.

En esta Eucaristía que estamos celebrando se encierra el secreto de la familia: lo único que vale es el amor, el servicio mutuo, el compartir sin esperar ni pedir nada, la fraternidad. Todo lo demás son ideologías al servicio de intereses turbios por todos conocidos. El que se hace más que el otro, no cabe en esta Mesa. El que se olvida de sí y se entrega; como Jesús, vive el amor, forma la comunidad, pertenece a la familia de los hermanos.

REFLEXIONEMOS:

¿Qué ambiente hay en nuestra familia? ¿Cómo son nuestras relaciones? ¿Es nuestra familia una verdadera comunidad de **AMOR**?

OREMOS:

Derrama Señor tus bendiciones sobre nuestras familias y ayúdanos a vivir el estilo de Amor que tu Hijo nos enseñó.

¿Qué sabes de la **FE** Cristiana?

Símbolo de los Apóstoles

Creo en Dios Padre Todopoderoso, creador del cielo y de la tierra. Creo en Jesucristo, su único Hijo, nuestro Señor, que fue concebido por obra y gracia del Espíritu Santo; nació de Santa María Virgen; padeció bajo el poder de Poncio Pilato; fue crucificado, muerto y sepultado; descendió a los infiernos; al tercer día resucitó de entre los muertos; y subió a los cielos; está sentado a la derecha del Padre, y desde allí ha de venir a juzgar a los vivos y a los muertos. Creo en el Espíritu Santo, la Santa Iglesia católica, la Comunión de los Santos, el perdón de los pecados, la resurrección de la carne y la vida eterna. Amén.

Símbolo Niceno-Constantinopolitano

Creo en un solo Dios, Padre Todopoderoso, Creador del cielo y de la tierra, de todo lo visible y lo invisible.

Creo en un solo Señor, Jesucristo, Hijo único de Dios, nacido del Padre antes de todos los siglos: Dios de Dios, Luz de Luz, Dios verdadero de Dios verdadero, engendrado, no creado, de la misma naturaleza del Padre; por quien todas las cosas fueron hechas; que por nosotros los hombres, y por nuestra salvación descendió del cielo, y por obra del Espíritu Santo se encarnó en María La virgen, y se hizo hombre; y por nuestra causa fue crucificado en tiempos de Poncio Pilato, padeció y fue sepultado, y resucitó al tercer día, según las Escrituras, y subió al cielo, y está sentado a la derecha del Padre; y de nuevo vendrá con gloria, para juzgar a vivos y muertos, y su reino no tendrá fin.

Creo en el Espíritu Santo, Señor y dador de vida, que procede del Padre y del Hijo, que con el Padre y el Hijo recibe una misma adoración y gloria, y que habló por los profetas.

Creo en la Iglesia que es Una, Santa, Católica y Apostólica. Reconozco que hay un solo bautismo para el perdón de los pecados, espero la resurrección de los muertos y la vida del mundo futuro. Amén.

¿Qué significa la expresión "concebido por obra y gracia del Espíritu Santo"?

Que Jesús fue concebido por obra y gracia del Espíritu Santo significa que la Virgen María concibió al Hijo eterno en su seno por obra del Espíritu Santo y sin la colaboración de varón: "El Espíritu Santo vendrá sobre ti" (Lc 1, 35), le dijo el ángel en la Anunciación. (CCIC, 94)*

"...Nacido de la Virgen María...": ¿por qué María es verdaderamente Madre de Dios?

María es verdaderamente Madre de Dios porque es la madre de Jesús (Jn 2, 1; 19, 25). En efecto, aquél que fue concebido por obra del Espíritu Santo y fue verdaderamente Hijo suyo, es el Hijo eterno de Dios Padre. Es Dios mismo. (CCIC, 95)

¿Qué nos enseña el Evangelio sobre los Misterios del nacimiento y la infancia de Jesús?

En el Nacimiento de Jesús, la gloria del cielo se manifiesta en la debilidad de un niño; la circuncisión es signo de su pertenencia al pueblo hebreo y prefiguración de nuestro Bautismo; la Epifanía es la manifestación del Rey-Mesías de Israel a todos los pueblos; durante la presentación en el Templo, en Simeón y Ana se concentra toda la expectación de Israel, que viene al encuentro

de su Salvador; la huida a Egipto y la matanza de los inocentes anuncian que toda la vida de Cristo estará bajo el signo de la persecución; su retorno de Egipto recuerda el Éxodo y presenta a Jesús como el nuevo Moisés: Él es el verdadero y definitivo liberador. (CCIC, 103)

¿Qué nos enseña la vida oculta de Jesús en Nazaret?

Durante la vida oculta en Nazaret, Jesús permanece en el silencio de una existencia ordinaria. Nos permite así entrar en comunión con Él en la santidad de la vida cotidiana, hecha de oración, sencillez, trabajo y amor familiar. La sumisión a María y a José, su padre legal, es imagen de la obediencia filial de Jesús al Padre. María y José, con su fe, acogen el misterio de Jesús, aunque no siempre lo comprendan. (CCIC, 104)

*CCIC: Compendio del Catecismo de la Iglesia Católica

LA
SAGRADA
FAMILIA

JESÚS
BAIXÀ
AMB ELLS
A
NATZARET

Mt 2,13-23

ANY DE LA FE ARXIPRESTAT PALMA-4

PARRÒQUIA SANT ANTONI ABAT
SON FERRIOL

30 de Desembre de 2012

ANY DE LA FE 2012
2013

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (3, 3-7. 14-17 a)

En els fills, el Senyor fa l'elogi del pare i sentència a favor de la mare. Qui honra son pare expia els pecats, qui honra sa mare es guanya un tresor. Els fills seran la felicitat del qui honra el pare; quan pregui, Déu se l'escoltarà. Qui honra son pare viurà molts d'anys, qui honra sa mare obtindrà del Senyor la recompensa. Fill meu, acull ton pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui. Si flaqueja el seu enteniment, sigues compassiu, no el menyspreïs quan et veus en plena força. Déu no oblidarà la pietat que tens per ton

pare; te la tindrà en compte per a compensar els teus pecats.

Salm 127

**Feliços els feels del Senyor,
que viuen seguint els seus camins.**

Feliç tu, feel del Senyor,
que vius seguint els seus camins.

Menjaràs del fruit del teu treball,
seràs feliç i tindràs sort.

**Feliços els feels del Senyor,
que viuen seguint els seus camins.**

La teva esposa fruitarà com un parra,
dins la intimitat de ca teva;
veuràs els fills com rebrots d'olivera
al voltant de la taula.

**Feliços els feels del Senyor,
que viuen seguint els seus camins.**

És així com els feels del Senyor
seran beneïts.

Que el Senyor et beneesqui des de Sion.
Que tota la vida puguis veure prosperar
Jerusalem.

**Feliços els feels del Senyor,
que viuen seguint els seus camins.**

Senyor. Marits, estimau l'esposa, no us malhumoreu amb ella. Fills, creis en tot els pares; això agrada al Senyor. Pares, no importuneu els vostres fills, que no es desanimin.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (2, 41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys, pujaren a celebrar les festes com era costum i, passats els dies, quan tothom se'n tornava, l'infant es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n temessin. Pensant que anava amb els altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. En arribar al terme de la jornada, el

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses. (3, 12-21)

Germans, teniu els sentiments que pertocuen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència; suportau-vos els uns als altres i, si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdonau-vos-ho. El Senyor vos ha perdonat; perdonau també vosaltres. I com a coronament de tot això estimau-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist coronï en els vostres cors els combats que manteniu; recordau que en aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraits. Que la paraula de Crist tenguï estada entre vosaltres en tota la seva riquesa; instruïu-vos i amonestau-vos els uns als altres amb tota casta de doctrina; agraits a Déu, cantau-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit Sant; tot allò que feis, sigui de paraula, sigui d'obra, feis-ho en nom de Jesús, dirigint per ell a Déu, el Pare, una acció de gràcies. Doncs, heu d'estar submises al marit en el

cercaren entre els parents i coneguts i no el trobaren. Llavors se'n tornaren a Jerusalem, a cercar-lo. El tercer dia el trobaren en el temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i sa mare li digué: -"Fill, ¿per què t'has portat així amb nosaltres? Ton pare i jo et cercàvem amb ànsia." Ell els digué: -"Per què em cercàveu? ¿No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?"- Ells no compregueren aquesta resposta. Després baixà amb ells a Nazaret i vivia sotmès a ells. Sa mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

Meditem la PARAULA

La família. Tothom tira d'ella per als seus propis interessos. Els polítics d'esquerra, els de dreta, el moviment feminista, les Esglésies, les associacions de diversos signes. Moltes coses han d'estar en joc entorn de la família. Sospitam que moltes forces posen, en defensa dels seus interessos, a la institució familiar per sobre de les persones.

L'experiència de ser pares i ser fills, condició de la qual no ens escapem ningú, és avui un veritable laberint d'interessos, de conflictes, de tensions, de rebel·lions i ruptures. La família no és per a la gran majoria de la nostra generació aquest àmbit de pau i relaxació que tots necessitam.

La comunitat cristiana, en el clima del Nadal, du avui sobre les estovalles de la nostra celebració el fet de la família.

Jesús la va tenir. I es va comportar en ella posant altres interessos més alts, "estar a la casa del meu Pare", sobre els de la pròpia família. I això ho va fer Jesús malgrat provocar l'angoixa de la ruptura, de la recerca del fill perdut. No va detenir a Jesús ni tan sols la consideració d'esperar al fet que els seus pares entenguessin el que ell anava a fer. Jesús, amb respecte i amb fermesa, es decideix a créixer, a madurar, a prendre les seves pròpies decisions, encara que per això hagi de transgredir el codi del comportament

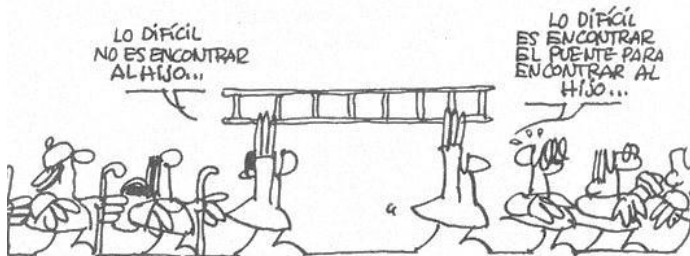
familiar.

Si confrontam la nostra experiència familiar amb la de l'evangeli, tots ens adonarem que hem d'emprendre un canvi: la família del projecte cristià no s'assembla en gens als models de família que hem construït i imposat.

Famílies en les quals repetim el sistema degenerat de la societat en què vivim. En ella es viuen relacions de poder-submissió, autoritat-obediència, ordre-premi, desordre contra l'establert-càstig. Els que tenen els diners, els anys, la capacitat generadora, l'experiència, s'imposen sobre els febles i manen. No es tenen en compte els criteris, els valors, els interessos, inquietuds i necessitats vitals dels altres membres que no tenen el poder familiar. Un, o com a màxim dos, determinen tot i lluiten amb tots els mitjans per conservar el rang i la preponderància.

Això, que està present més o menys en tantes de les nostres famílies,

no té res a veure amb el cristià. La família que formin els deixebles de Jesús ha d'inspirar-se en un sol criteri: SER COMUNITAT D'AMOR.

Però no una comunitat d'amor rara i sospitosa: en la qual el sentiment que es té no se sap si és amor veritable o narcisisme; on no es pot destriar si és desinterès o imposició del propi model; on és difícil

distingir si és amor o estirada de l'instint animal cap a les pròpies cries.

L'amor en la família dels creients ha de ser: amor cristià i, en conseqüència, amor FRATERNAL entre tots els membres.

¿Per què no escoltam pensant en les nostres relacions familiars aquest passatge de l'evangeli?: "Vosaltres, en canvi, no us deixeu dir "Senyor meu", doncs el vostre mestre és un solament i vosaltres tots sou germans. I no us digueu "Pare" uns a uns altres... doncs el vostre Pare és un solament... El més gran vosaltres serà el vostre servidor. A qui s'enalteixi serà humiliat i a qui s'humiliï, serà enaltit" (Mt 23, 8.12).

La família, com a església cristiana en petit i com a cèl·lula de la societat humana, és una trobada de persones i, per tant, d'iguals. En la família també la dinàmica de l'amor consisteix a estimar als altres més que a si mateix i a destacar davant els altres per un servei més humil, intens i desinteressat.

Si som valents hauríem de treure conseqüències: ¿som els pares germans dels fills? ¿Som els fills germans dels nostres pares? ¿Ens promocionam uns a altres per arribar a una trobada de relació fraternal i igualitària, en la qual el que més posa no busca una altra compensació que el servei prestat i l'amor lliurat als qui estimes?

Encara voldria que escoltàssim un altre text: "Per l'adhesió al Messies... ja no hi ha més jueu ni grec, esclau ni lliure, home i femella, doncs vosaltres sou tots un" (Gal 3, 26-28).

I afegim: ni pares, ni fills. Tots som germans de la mateixa família dels homes, per ajudar-nos mútuament a ser persones, com indica el projecte de Jesucrist.

En aquesta Eucaristia que estam celebrant s'hi troba el secret de la família: l'única cosa que val és l'amor, el servei mutu, el compartir sense esperar ni demanar gens, la fraternitat. Tot la resta són ideologies al servei d'interessos tèrbols per tots coneguts. El que es fa més que l'altre, no te lloc en aquesta Taula. El que s'oblida de si i es lliura; com Jesús, viu l'amor, forma la comunitat, pertany a la família dels germans.

REFLEXIONEM:

¿Quin ambient hi ha dins la nostra família?

¿Cóm son les nostres relacions?

¿És la nostra família una vertadera comunitat d'AMOR?

PREGUEM:

Aboca Senyor les teves benediccions sobre les nostres famílies i ajuda'ns a viure l'estil d'Amor que el teu Fill ens ensenyà.

¿Què saps de la **FE** Cristiana?

Símbol dels Apòstols

Crec en un Déu. Pare totpoderós, creador del cel i de la terra. **I en Jesucrist, únic Fill seu i Senyor nostre; el qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant; nasqué de Maria Verge;** patí sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat; davallà als inferns, ressuscità el tercer dia d'entre els morts; se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós; i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts. Crec en l'Esperit Sant; la santa Mare Església catòlica; la comunió dels sants; la remissió dels pecats; la resurrecció de la carn, la vida perdurable. Amén.

Símbol Nicenoconstantinopolità

Crec en un sol Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles. **I en un sol Senyor, Jesucrist, Fill Unigènit de Déu, nascut del Pare abans de tots els segles. Déu nat de Déu, Llum resplendor de la Llum, Déu vertader nascut del Déu vertader, engendrat, no creat, de la mateixa naturalesa del Pare: per ell tota cosa fou creada. El qual per nosaltres els homes i per la nostra salvació, davallà del cel, i per obra de l'Esperit Sant, s'encarnà de la Verge Maria, i es va fer home.** Crucificat després per nosaltres baix el poder de Ponç Pilat; patí i fou sepultat, i ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escriptures, i se'n pujà al cel, on seu a la dreta del Pare. I tornarà gloriós, a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi. Crec en l'Esperit Sant que és Senyor i infon la vida, que procedeix del Pare i del Fill, i juntament amb el Pare i el Fill és adorat i glorificat; que parlà per boca dels profetes. I en una sola Església, santa, catòlica i apostòlica. Profés que hi ha un sol baptisme per perdonar el pecat. I esper la resurrecció dels morts, i la vida de la glòria. Amén.

¿Què significa l'expressió: «Concebut per obra de l'Esperit Sant»?

Significa que la Verge Maria va concebre el Fill etern en el seu si per obra de l'Esperit Sant i sense col·laboració d'home: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu» (Lc 1,35), li digué l'Àngel en l'Anunciació. (CCEC, 94) «...Nascut de Maria Verge»: çper que Maria és de debò la Mare de Déu?*

Maria és de debò Mare de Déu perquè és la mare de Jesús (Jn 2,1; 19,25). En efecte, el qui fou concebut per obra de l'Esperit Sant i que esdevingué veritablement el seu Fill, és el Fill etern de Déu Pare. És Déu ell mateix. (CCEC, 95)

¿Què ensenya l'Evangeli sobre els Misteris del naixement i de l'infantesa de Jesús?

Per Nadal, la gloria del cel es manifesta en la feblesa d'un infant; la circumcisió de Jesús és senyal de la seva pertinença al poble hebreu i prefiguració del nostre Baptisme; l'Epifania és la manifestació del Rei-Messies d'Israel a tots els pobles; en la seva presentació al temple, en Simeó i Anna és tota l'espera d'Israel que surt a l'encontre del seu Salvador; la fugida a Egipte i la matança dels innocents anuncien que tota la vida de Crist es trobarà sota el signe de la persecució; el seu retorn d'Egipte recorda l'Èxode i presenta Jesús com el nou Moisès: és ell el veritable i definitiu alliberador. (CCEC, 103)

¿Quin ensenyament ens ofereix la vida oculta de Jesús a Natzaret?

Durant la vida oculta a Natzaret Jesús resta en el silenci d'una existència ordinària. Ens permet així d'estar en comunió amb ell en la santedat d'una vida quotidiana entreteixida de pregària, de simplicitat, de treball, d'amor familiar. La seva submissió a Maria i a Josep, el seu pare legal, és una imatge de la seva obediència filial al Pare. Maria i Josep, amb la seva fe, acullen el misteri de Jesús, encara que no sempre el comprenguin.